

búninga sýslunarmanna. Það má einnig ákveða tilhögun alla á starfinu, verkaskiftingu o. fl. 41
31. maí

8. gr.

Nú brýtur sýslunarmaður gegn skyldum sínum eftir reglum þeim, sem settar eru samkvæmt lögum þessum, eða að öðru leyti, og varða það þá ábyrgð eins og brot á embættisfærslu, nema brotið sje svo vaxið, að ábyrgð varði eftir siglingarlögunum og eigi liggi þyngri hegning við því sem broti í embættisfærslu. Þátttaka í verkfalli varðar skipverja á varðskipunum ábyrgð, eftir lögum nr. 33 1915.

9. gr.

Lög þessi ná aðeins til þeirra varðskipa, sem eru eign ríkisins og ráðuneytið telur aðalvarðskip.

10. gr.

Lög þessi öðlast gildi þegar í stað.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer að hegða.

Gefið á Sorgenfríhöll, 31. maí 1927.

Undir Vorri konunglegu hendi og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Magnús Guðmundsson.

L Ö G

um

breyting á lögum nr. 43, 27. júní 1921, um varnir gegn berklaveiki.

Vjer Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Sljesvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þjettmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallist á lög þessi og Vjer staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

14. grein skal orða svo:

Berklaveikur sjúklingur getur fengið ókeypiss vist eða styrk til

42 31. maí vistar í heilsuhælum, sjúkrahúsum eða sumarhælum barna, ef hann eða sá, sem framfærsluskyldan hvílir á, er svo efnum búinn, að ætla má, að hann mundi líða mikið tjón á efnahag sínum eða jafnvel verða öreigi ætti hann að standa straum af kostnaði þeim, er af slíkri vist leiðir. Til þessa kostnaðar telst einnig lyf og læknishjálp.

Nú getur sjúklingur ekki fengið vist í sjúkrahúsi eða hæli, en er komið fyrir á öðru heimili samkvæmt fyrirmælum 10. eða 13. greinar, og getur hann þá fengið ókeypis vist eða styrk til vistar, sje efnahag hans varið sem að ofan greinir. Sömu reglum skal fylgt um meðgjöf barna, ef þau eru tekin heilbrigð að heiman samkvæmt fyrirmælum 13. greinar.

Stjórnarráðið getur ákveðið, að berklasjúklingar í hressingarhælum fái ókeypis vist eða styrk til vistar þar. Það getur og eftir ástæðum ákveðið, að ljóslækningasjúklingar og aðrir berklasjúklingar, er dvelja utan sjúkrahúss, njóti sömu hlunninda að því er lækningakostnaðinn snertir.

Allur sá kostnaður, er hjer er greindur, greiðist úr ríkissjóði, en sjerhvert sýslufjelag og bæjarfjelag greiði upp í hann gjald til ríkissjóðs, er nemi 2 krónum fyrir hvern heimilisfastan mann í lög-sagnarumdæminu. Fari gjald þetta fram úr $\frac{2}{5}$ kostnaðar við berklavarnir, vegna sjúklinga þeirra, er dvöl áttu í hjeraðinu, skal endurgreiða úr ríkissjóði það, sem umfram verður. Ennfremur greiði sjúkrasamslag fyrir meðlimi sína áskilið gjald, sbr. 2. gr. Eindagi gjaldsins er 15. ágúst ár hvert.

Stjórnarráðið getur ákveðið hámark daggjalds sjúklinga þeirra, er að framan greinir, ef ástæða þykir til. Það getur og sett reglur um sundurliðun þeirra reikninga, er ríkissjóður greiðir.

Það er skilyrði fyrir því, að berklaveikir sjúklingar geti orðið aðnjótandi styrks úr ríkissjóði, að hreppsnefnd eða bæjarstjórn dvalarsveitar sjúklingsins sendi stjórnarráðinu skýrslu um efnahag hans. Skal hjeraðslæknir staðfesta skýrslu þessa eftir bestu vitund og jafnframt votta, að vist utan heimilis sje nauðsynleg. Nú á sjúklingur ekki lögheimili hjer á landi, og skal þá efnahagsskýrsla hans gefin út af hreppsnefnd eða bæjarstjórn þeirrar sveitar, sem hann dvelur í, þegar hann verður styrkþegi.

Úrskurðar stjórnarráðið síðan eftir þessum föngum, hvort sjúklingurinn sje styrkhæfur og að hve miklu leyti.

Stjórnarráðið getur með reglugerð sett nánari ákvæði um læknisvottorð, um efnahagsskýrslur berklasjúklinga, svo og um skýrslur, vottorð og reikninga frá sjúkrahúsum, heilsuhælum og öðrum lækningastöðum, og um annað það, er þurfa þykir til úrskurðunar í upphafi um styrkhæfi berklasjúklinga eða til úrskurðunar um framhaldsstyrk handa þeim.

2. gr.

42

31. maí

15. grein orðist svo:

Nú er sjúklingur fjelagi í sjúkrasamlagi, er nýtur styrks úr ríkis-sjóði samkvæmt lögum nr. 39, 11. júlí 1911, um sjúkrasamlög, og skal þá samlagið greiða upp í meðlagskostnaðinn $\frac{2}{5}$ hluta hans, þó ekki yfir 2 kr. á dag meðan meðlagstíminn varir, og ekki lengur en sjúklingur hefir rjett til styrks samkvæmt lögum fjelagsins, enda láti samlagið sjúklinga njóta sömu rjettinda og aðra sjúklinga.

Ákvæði þessarar greinar taka þó ekki til þess, ef um kostnað af ráðstöfun samkvæmt 10. eða 13. gr. er að ræða.

3. gr.

Lög nr. 44, 20. júní 1923, um breyting á lögum nr. 43, 27. júní 1921, um varnir gegn berklaveiki, eru úr gildi numin.

4. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi og koma til framkvæmda 1. jan. 1928 að því er snertir greiðslu sýslufjelaga og bæjarfjelaga upp í berklavarnakostnað.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer að hegða.

Gefið á Sorgenfríhöll, 31. maí 1927.

Undir Vorri konunglegu hendi og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Magnús Guðmundsson,